

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket Kovács László (Budapest) készítette, a januáriakat a sashalmi közösség tagjai, sorrendben: Átsné Kovács Erika, Bíró Géza és Kárpáti Livia, Bisztrai György, Mészáros Imre (Zirc), illetve Topál Péter és Topál Szőke Ildikó.

December 5. — Advent 2. vasárnapja — Mt 3,1–12 — János a pusztában

Abban az időben Izrael római elnyomás alatt szenvedett. Már ötszáz éve nincs a népnek igazi vezére. A régi nagy cselekvő próféták korát az író próféták váltották fel. Megérett hát az idő, hogy Jahve, a zsidók nemzeti istene prófétát támasszon népének. Ekkor felbukkan egyszerre két ember is, két rokon, akikben a régi próféták tettereje és rettenthetetlen bátorsága lobog: János és Jézus. Mindketten mozgalmat indítanak, hogy a leigázott Izrael Istent országává tegyék.

János egy pusztai közösségben, minden bizonnyal az esszénusok között nőtt fel. Ők tiltakozásul kivonultak a Szent Városból és a Templomból, és mai szóval kommunát, zárt gazdasági, kulturális, vallási telepet hoztak létre Júda pusztájában. A qumráni leletek tanúsága szerint az ő parancsuk volt, amit az evangélium idéz: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet” (Mt 5,45)!

Ebből az elzárt rendből, amelyet valamikor az „Igazság Tanítója” alapított, lép ki János. Világvegi véres leszámolást hirdető prófétaként – mint az eljövendő Messiás előfutára – létrehozza a maga felszabadító mozgalmát. Az aszkéta életű, teveszőr csuhát viselő próféta a Jahvéhoz térés jeleként vízbe meríti a mozgalmához csatlakozókat, és a végítélet képeivel remegteti meg hallgatói lelkét. A nagy leszámolásra meg kell szabadulni minden tisztátalanságtól, mert csak a tiszták, a Jahvéhoz hűségesek menekülnek meg. Özönlik hozzá a nép, de megjelennek a pártok képviselői is: a farizeusok (a nagy ellenállók) és a szadduceusok (a nagy behódolók) – az egyik csoport az „írastudók” képmutató vallásos-hazafias érzületével, a másik a papi arisztokrácia kollaboráló hitetlen-megfigyelői minőségében. János szerint mindkettőnek lesz bőven elszámolnivalója a már nem

vízbe merítő, hanem tűzzel keresztelő Messiás előtt.

– Most arra gondolok, hogy a János körül forrongó tömegben hol is állnék, hol is állnánk? Nem nevelkedtem-e én is zárt világban, ahol kimondatlanul az volt törvény, hogy a barátot, a hittestvért, a magunkfaját szeretni kell, de a gonosz máshitűeket, a hitetleneket, a velünk ellenségeseket gyűlöljük? Nem arra készültünk-e, hogy egyszer keresztes háborút indítsunk az elnyomó rendszer ellen, mint a Keresztelő és későbbi utóda, Kapisztrán Szent János is tette? Nem képmutató írástudókként forraltuk-e magunkban a gyűlölet vallásos és hazafias mérgét? Nem voltak-e sokan, akik hitevesztetten papi, főpapi köntösbe bújt evangéliumot?... És most hol állunk? Pontosabban, hogyan állunk az igazságot osztani akaró mozgalmakkal, messiásokkal és azok prófétáival?

December 12. — Advent 3. vasárnapja — Mt 11,2–11 — János a börtönben

Öltözzünk rózsaszínbe! Vegyünk fel rózsaszín szemüveget! Ma van az „örvendezés vasárnapja”, mert közel van már az Úr! Kicsit ünneprontás a mára rendelt evangélium. János, a Keresztelő börtönben ül, Machérusz várában, Heródes börtönében várja a halált. Mert nemcsak a farizeusokat és szadduceusokat, a pártembereket „osztotta ki”, hanem a pénzembereket, a vámosokat, a katonákat, a zsoldosokat, mi több, magát a királyt is, Nagy Heródes vérfertőzésben élő fiát, Heródes Antipászt. Ennek ellenére mégis örömhír a mai történet!

János börtönbe került. Nincs mit csodálkozni ezen. Akik fellázadnak az uralkodó rend ellen, azoknak ez a sorsuk. Hacsak nem gyilkolják meg előbb az elnyomókat! János forradalom-előkészítő mozgalma megbukott, de egy bukott vezér nem török meg. Annál is kevésbé, mert teljes nyugalommal mehetett rabláncra verve a börtönbe, hisz már ott a Jordánnál bemutatta azt, aki nem vízzel, hanem tűzzel keresztel, aki rövidesen lángba, vérbe borítja az országot, végrehajtva a nagy leszámolást.

Az apokaliptikus leszámolásról azonban semmi hír. A börtönben, a „beszé-

lőn” elmondja két tanítványának lelki gyötrelmeit. Miért nem mozdul Jesua, miért nem feni már a fejszét, miért nem készíti a szórólápatot, miért nem indul már végigvinni Izraelben a véres kardot? Nem tudjuk, Mester. Ekkor elbődül a pusztai oroszlán: Akkor kérdezzétek meg: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?!”... A követek elindulnak.

Minek örülne a börtönben János, a Keresztelő? Annak, ha a Názáreti rokon azt üzenné vissza neki: „Bátyám, nyugodj! Már közel a nap, harcba szólítom Izrael, és megfizetek ellenségeinknek. Felkoncoltatam az áruló főpapot, felakasztatom a vérfertőző zsidó királyt, és csapataink az Antónia-várban lenyakazzák a hódító római császár helytartóját. És akkor Izrael szabad lesz újra! És az ország Jahve országa lesz! Tarts ki, elsőnek téged foglak kiszabadítani!”... A követek nem ezt a hírt viszik Jánosnak.

Jézus üzenetének lényege ez: „János, én már a Jordánnál rájöttem, hogy csak rémálom és örült idea a Hadúr, a Seregek Ura, Istene, Jahve, mint nemzeti isten, aki bosszút áll ellenségein, aki igazságot oszt és megtorol. Ilyen isten

nincsen! Az Isten igazi arca: ő az, aki vakokat, sántákat, leprásokat, süketeket gyógyít, embereket támaszt új életre, aki igazi örömhírt visz a szegényeknek és raboknak. Az igazi Isten ABBA, az APÁNK!”... Hogy erre a hírre hogyan reagált János a börtön priccsén, nem tudjuk. De valószínű, hogy megváltás volt számára a halál.

– Megsíratta-e Jézus Jánost? Nem tudom, de olyan elegáns dicshimnusz még nem hallottam, mint amelyet Jánosról mondott. Tanúságtétele azzal fejeződik be, hogy „asszonyok szülőttei között nem támadt nagyobb keresztelő Jánosnál”. Csak egy leheletnyi kritikát mond: „De aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb, mint ő”. Magyarán: János, az erőszakos Isten prófétája nem ér fel a legkisebb szelíd prófétához sem!

Vajon én megértettem-e Jézus üzenetét? Hiszek-e Jézus Istenében, a büntetni, bosszút állni, megtorolni nem tudó ATYÁBAN, aki csak szeretni tud? Csatlakoztam-e igazán Jézus mozgalmához, amelynek legelképezhetőbb követelménye az ellenség szeretete? Aki erre igent tud mondani, annak ez a mai nap igazán „örvendező vasárnap”!

December 19. — Advent 4. vasárnapja — Mt 1,18–24 — József első álma

József az álmok embere. Azon kevés helyen, ahol róla szólnak az evangéliumok, csaknem mindegyik az ő álmairól szól. Jung, a kiváló lélekbúvár, az álmok tudósa, bizonyára sokat tudna mesélni József, az ács álmairól, amint Thomas Mann, az író is sokat tudhatott és sokat mesélt a másik, az egyiptomi József álmairól. Számomra szimpatikusabb az álmodó József álmainak egyszerűbb megközelítése.

József rettenetesen kínos helyzetbe került a jegyesség alatt, ami a zsidóknál már a házassági szerződés megkötését jelentette, és törvényes házasságnak számított már az egyházi szertartás és az egybeköltözés előtt. Aadvan egy menyasszony, aki terhes, de a gyerek nem a vőlegénytől van. A lány a zsidó törvény szerint házasságtörő, a házasságtörőt pedig agyon kell kövezni. Ha a férfi nyilvánosságra hozza, hogy nem ő a gyermek apja, a törvényt végre fogják

hajtani a házasságtörőn. Az első követ neki kell a terhes jegyesre dobnia. Mit tegyen? Vegye el, és költözzenek össze? De jegyese megcsalta őt! Van egy másik megoldás is. Felbontja a házassági ígéretet tartalmazó szerződést, és titokban elküldi menyasszonyát. De elküldeni azt a leányt, aki a mindene, kedvese, szerelme?!

Aludj rá egyet, József! Ez az alvás nyilván álmatlan éjszakákat jelentett, míg döntenie tudott. Döntésében nagy szerepe lehetett az idézett mondatnak: „A hajadon méhében fogan, és fiút szül, és Emmánuelnek fogják hívni, ami annyit jelent: Velünk az Isten!” Ezt a vigasztaló mondatot Izajás mondta népének, amikor Ácház király belebonyolódva a szír-efraimi háborúba, emberáldozatot mutatott be a Gehenna völgyében: a fiát áldozta fel Molochnak a győzelemért. Izajás akkor azzal vigasztalta a népet, hogy Jahve a király

nagy gonoszsága miatt sem veti el a népet, mert Ácház rövidesen megszülető gyermeke továbbviszi Júda királyságát, Dávid trónján... József dönt. Bármilyen történt is, vállalja Máriát és a gyermekét, hisz minden gyermek Isten megjelenése köztünk. És hátha ez a gyermek lesz a Jesua, ami annyit jelent, mint Szabadító... Döntése az anya és gyermeke mellett máris megszabadította Józsefet a kínzó, gyöttrő vívódástól, hisz igaz ember módjára döntött a megbocsátás és az elfogadás nemes emberi érzületével.

– Aludj rá egyet! – mondjuk jó tanácsként másoknak, akik nehéz helyzetben vannak, és nehéz döntést kell hozniuk. Igaz döntést akkor tudunk hozni, ha nem a harag, a bosszú, a fejesztett indulat vezet, ha lenyugodtunk, és tiszta fejfel, józanul, jó lélekkel döntünk. Vajon nekem eszembe jut-e az élet apróbb próbatételeiben is ez a megoldás?!

December 25. — Karácsony — Lk 2,15–20 — Jézus a jászolban

Eljött a csendes éj... Felzeng a „Mennyből az angyal”... és a „Pásztorok, pásztorok – örvendezve sietnek Jézushoz Betlehembe”... Szívet dobogtató, varázslatos Karácsony... Megszületett Betlehemben az Isten Fia... Mindent elborít a mennyei fényesség, és tűzijátékként vakítja a szemünket a karácsonyfa ezer csillagszórója... De jó nekünk, micsoda boldogság az életünk!

A kis Jézus megszületett, örvendjünk! Ringasd el magad! – mondja a popfesztivál emlékezetes dala... Felejtse el, hogy a valóság más! Hogy a városon kívül a juhok bűzös istállójában, az etetőjászolban fekszik egy rongyokba csavart kisgyerek, mellette a didergő anya és a kétségbeesett férj...

Ringasd el magad! Felejtse el azt is, hogy a mesés történetben van egy olyan mondat, amelyet nem lehet megkerülni: „Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok, pólyába takarva és jászolba fektetve.”

Ringasd el magad! Felejtse el, hogy van egy *másik jele* is ennek a Messiásnak és Úrnak: A *kereszt*, az ókor akasztófája! Teljesen összhangban van ez a jel a másikkal.

Ébredj fel! A tényeket nem szabad letagadni. Ha ez a gyerek és ez a felnőtt férfi a Szabadító és az Úr, akkor valami másféle hatalomról és uralomról szólhat ez a történet. Akkor nem ringatható el magad abban a tudatban, hogy te annak az Istennek vagy a híve, aki él és uralkodik örökkön örökké! Akkor az istállóba kivert szolgagyerek és a keresztre került rabszolga irányában kell keresned az életednek és mások életének is a megoldását.

– Szolgaság, szolgálat. Ez lenne az én sorsom, és ebben lenne a világ megváltása?! Jó, az urak uralkodásáról van némi tapasztalatom. Ha lenne is kísértésem úrrá lenni, látva és tapasztalva uralmukat, könnyen elmehet tőle a kedvem. De szolgálni másokat, mint egy

rabszolga, és ezt egy életen át?! Te, jászolban fekvő Gyerek, és te, keresztben függő Rabszolga, hogyan gondolhatod, hogy Téged válasszalak?

Alkudjunk: egyszer szolgálok, máskor uralkodok. Mondjuk, az urak előtt hajlongok, a szolgákat pedig taposom. Ez a „biciklista” szerep nem lenne jó? Felfelé hajlongani, lefelé taposni!? Jó, jó, ez csúnya dolog. De kiegyezhetnénk abban, hogy most igazán szolgálok, hogy majd egyszer úgy istenigazából uralkodhassak!

Gondolatban belenézek a Gyermeke szemébe, és nézem, ahogy a Szolgáisten a keresztről rám tekint. Értem, „Uram”: Csak ha mindenki szolgál mindenkét, akkor lesz megmentve a világ! De miért pont én kezdjem? Jó, Te már elkezdted. Megfoglaltál...

Elindítom a karácsonyi lemezt: „Dicsőség mennyben az Istennek”... „Békesség, földön az embernek... Kit az igaz szeretet”...

December 26. — Szent Család ünnepe — Mt 2,12–15.19–23 — József újabb álmai

Apának lenni nem könnyű dolog! Józsefnek nem volt könnyű a házassága körüli iszonyú dilemmát megoldania, de nem kevésbé került ijesztő helyzetbe újdonsült apaként sem. A válságos helyzeteken ismét az álmok segítették át.

A bajt mindig az urak csinálják a kisember életében. Ott volt a római császár, Augustusz, aki a világ urának képzelve magát, össze akarta számlálni az egész birodalomban, hogy mennyi alattvalója van. Ezért kellett Józsefnek az áldott állapotban lévő Máriával száz kilométert gyalogolnia Názáretből Betlehembe. Ott pedig a Dávid családjából leszármazottak hatalmas tömege miatt a szegény ács feleségének a városon kívüli barlangistállóban kellett megszülnie gyermekét. Micsoda fejfájást jelenthetett ez egy férjnek és leendő apának!

De ennél is veszélyesebb volt a helyzet, amikor egy másik úr, a zsidó király, a hatalomföltöltő Nagy Heródes holmi szóbeszéd hallatán, egy újszülött királyjelölt miatt elindította pribékjeit, hogy Betlehem környékén minden kétévesnél fiatalabb fiúgyermeket gyilkoljanak le. Micsoda álmatlan éjszakája kezdődött Józsefnek a hír hallatán! De éjnek idején megszületett a döntés. Még azon éjjel el-

indult a vadidegenbe, a több száz kilométerre lévő menhelyre, Egyiptomba.

Ugyanígy néhány év múlva döntést kellett hoznia a hazaköltözésről, amikor olyan hírek jöttek Izrael földjéről, hogy tiszta a levegő, a gyerekgyilkos Heródes meghalt. Újabb álmatlan éjszaka és újabb döntés. Újabb vándorlás.

De a hosszú út után újabb kelepce várta. Júdeában Heródes egyik fia, Archelaosz uralkodott, aki uralkodását, apjához méltóan, szintén vérfürdővel kezdte. Újabb intés, újabb döntés, amikor végre visszatérhetnek a kiindulási pontra, Názáretbe.

– Átgondolva az evangéliumi beszámolót, *Reményik Sándor* József, az ács, Istennel beszélget c. verse jutott eszembe. Karácsony háttéremberének példája példa lehet minden igaz férfiembernek, minden apának. Hogyan lehet valaki az „álmok embere”, de nem álmodozó. Hogyan lehet az Istennel való beszélgetésekben megtalálni a választ, és csendben, szerényen megvalósítani az Isten álma-it... Néhány sor a versből:

Magasságos,
te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék – és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek...
Istenem, a Te szemeid azok...
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni,
S azután is óvni lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,

Míg egyszer elmaradt...
S most olyan más az útja...
Vezetném, és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja – én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatók,
S hallgat rólam az Evangélium.

Január 1. — Újév — Lk 2,16–21 — A tudás hasznosítása

Az angyalok üzenete: Ma született az Üdvözítő! A pásztorok biztatják egymást: Hadd lássuk a történeteket! Várták a Megváltót. Amikor hírt kaptak róla, mindjárt utána is jártak, elmentek, hogy saját szemükkel is lássák.

De Máriáról is mond egy nagyszerű dolgot a szentírás írója: „Szívébe véste szavaikat, és el-elgondolkodott rajtuk.” Úgy vélem, minden gondolkodó embernek ezt kell tennie: meghallgatni az „üzeneteket”, utánajárni a fontos, életbe vágó kérdéseknek, és azokat át-elmélkedni, átgondolni, tisztázni. Így egyrészt kiszűrhetők az ellentmondások, másrészt a felszínesnél mélyebben is megérthetjük az összefüggéseket.

Az egyik veszély az, hogy csak a „tudatos” élményeknek hiszünk, és elfojtjuk a „tudattalan” üzenetek hangját. A másik veszély az, hogy elhanyagoljuk hétköznapi életfeladatainkat, a mindennapokkal való megküzdéshez szükséges képességeink fejlesztését; ekkor hi-

ába vannak csodálatos „mélységeink”, improduktívak leszünk.

Ennek jobb megértéséhez egy tanulságos meséből szeretnék idézni egy összefoglaló részletet:

„A halász kiemel a tengerből egy palackot, amelyből egy dzsinn jön ki, és megfenyegeti, hogy elpusztítja. A halásznak sikerül egy ügyes csellel visszazárni a dzsinnt a palackba, és a palackot visszadobni a tengerbe. Sok év után a halász unokája is kifogja a palackot, de eszébe jut nagyapja intelme: Az ember csak azt tudja használni, amit megtanult használni!

De nem hagyta nyugodni a dolog, ezért elment a bölcshez, és elmondta, hogy ő szeretné kiengedni a dzsinnt, hogy az varázstudást adhasson neki, vagy bármi mást, amit a dzsinnek adhatnak.

– Az persze nem jutott eszedbe – mondta a bölcs –, hogy a dzsinn esetleg nem teljesíti a kívánságaidat, vagy később elveszi, amit adott, hiszen nincsenek eszközeid ahhoz, hogy megőrizd őket; arra pedig végképp nem

gondoltál, hogy mit kezdenél a kincseiddel, ha megkaptad őket. Kérj a dzsinntől mintát abból, amit felajánl! Keresd meg az eszközöket ennek a mintának az őrzésére és kipróbálására! Tudást keress, ne birtoklást, mert a birtoklás tudás nélkül haszontalan, és ez az oka minden eltévelyedésünknek.”

A történet tovább is folytatódik, de itt befejezem. Azt még hozzátennem, hogy nemcsak fentiek szerint hibázunk, hanem előfordul, hogy valamit úgy birtokolunk, hogy az eszközeink is megvannak a használatához – mégsem élünk a lehetőségeinkkel.

A világ alapvető rendje azt mutatja, hogy van egy érzelmi-érzékszervi, részben tudattalan ismeretünk. Csakhogy ezzel önmagában nem sokat tudunk kezdeni. Meg kell szereznünk azokat az eszközöket, amelyekkel ezt az ismeretet hasznosítani tudjuk. Nehézségünk és egyben feladatunk az, hogy e kettőt, a mélytudást és az eszközöket össze tudjuk hangolni életünkben.

Január 2. — Epifánia — Mt 2,1–12 — Akik Jézushoz vezetnek...

A mai evangélium legfontosabb szereplői számomra azok, akik Jézushoz vezetnek: az írástudók, a bölcsék és a csillag.

Milyenek az írástudók?

Mindent tudnak a Messiásról. Jól ismerik a Szentírást, értelmezik a jövendöléseket. Képesek másokat útbaigazítani. De nem tudják felmérni, hogy a kapott információt ki használja jóra, ki rosszra. És ők maguk nem kelnek útra. Miért nem? Hiszen ők is hallották, látták, milyen csodás jel tűnt fel az égen. A tudásuk elvakította őket?

Ez történik velem is, amikor az ész, az értelem önmagában kevésnek, sőt gát-nak bizonyul a Jézus felé vezető úton.

Milyenek a bölcsék?

Kereső emberek. Tudatában vannak, hogy a legfontosabb dolog keresni és megtalálni az életük értelmét, célját; és hisznek abban, hogy a zsidók újszülött királya valamiképpen ennek a kulcsa az ő számukra.

Számomra mi a fontos? Én fontosnak tartottam, és sorban csalódtam már tanulásban, munkában, pénzben, szerelemben, emberi kapcsolatokban. Mi vagy ki ad nekem értelmet, boldogságot? Hiszem, hogy Jézus.

A bölcsék figyelik az eseményeket, és azokon keresztül Isten szándékait. Feltűnik egy jel, találkoznak emberekkel, furcsa álmuk van – mindebből Isten akaratára tudnak következtetni. Minden esemény egy-egy üzenet a számukra. Tetteikkel válasznak ezekre az üzenetekre: vagyonukat egy hosszú és költséges utazásra költik, a várható veszélyek, kényelmetlenség ellenére útnak indulnak, s az úton kitaranak.

Egy idő óta figyelem, ami velem, velünk történik. Alakulnak a közösségek, gyerekek születnek, formálódik a házasság, amelyben élek, infarktust kaptam, házat vettünk, kertünk lett... Egy-egy üzenet. És az én válaszom?

A történet egy pontján a bölcsék is szem elől tévesztik a csillagot, őket is megzavarja az okoskodás, amikor mégiscsak az észükre, arra a feltételezésre támaszkodnak, hogy az újszülött királynak a főváros-

ban kell lennie. De kérdeznék, ha kell. Én sokszor nem kérdezek, mert ezzel elárlom tudatlanságomat, gyengeségemet. Jobb erősnek és sokat tudónak tűnni. A bölcsék talán épp azért bölcsék, mert nincs meg bennük ez a kevélység.

Mi a csillag az én életemben?

A csillag ebben a történetben számomra az az esemény, találkozás, szó, mondat, barátság, meghívás, amely Jézusra mutat. Voltak ilyen csillagok az életemben: azok az emberek, akik Isten ismeretere tanítottak és neveltek, azok, akik közösségbe hívtak, azok, akik elvezettek a hitre, akik megtartanak és kísérek ma is ezen az úton. Azt gondolom, Isten minden ember számára, azoknak is, akik ma nem hisznek, ad ilyen csillagot. Az Egyház, a Közösség ez a jel. Ennek kellene lennie. Velem együtt, és általam is.

Január 9. — Jézus bemejtése — Mt 3,13–17 —

Szeretni – de hogyan?

által. Megváltoztak-e ezek a megválasztott, „megkeresztelt” emberek?

Megválasztás, megkeresztelés által új emberek leszünk? Nem! Jézus megváltozott az „igazi”, tetőtől-talpig való vízbemejtés, víz alá nyomás által?

2010. október 4-én éjszaka írom e sorokat. Tegnap volt az önkormányzati választás. „Új emberek születtek”, nem a rájuk öntött kancsónyi vagy medencényi víz által, hanem a rájuk adott szavazatok által, a beléjük helyezett bizalom, esetleg szeretet

Nem, nem! Nem János keresztelési liturgiájától, csiribú-csiribájától változott meg, és kezdte Jézus a működését, hanem ... hanem ...?

Megtalálta azt a Szerető Istent, és azonosult azzal a drága Teremtővel, aki a feltétel nélküli Szeretet, aki minden emberben megszülethet, és még egy vízbemerítés is segítheti ezt a fejlődést.

A vízben való alámerítésre hosszú, legalább négynapos (150 km) gyaloglás után érkezett. Galileából a Jordán mellett várakozó, keresztlő Jánoshoz gyalogolt. (De szívesen aláhúznám a lendületes gyaloglást, ajánlanám az El Camino 750 kilométerét, nordic walking-technikával, de nem tehetem, mert...) Jézus 30 éves

volt ekkor. Nem öntudatlan csecsemőként vitték a szülei, hanem saját elhatározásából akart alámerítődni és megtisztulni a bűneitől, úgy, ahogy azt kortársa, János hangosan – Messiást várva és kutatva, a Messiás iránt kérdezősködve – követelte. Ment a többiekkel, vitte őt a lába, zsidó identitása, a benne élő erős hagyomány és istenkép, de már kialakult benne egy Más Ország, a Szerető Isten Országának képe. Már csak a mindent beindító és betöltő Isten-élmény kell... s megvan! Rátalál a Szerető Istenre! Szeretve, nagyon szeretve érzi magát! Eltöltötte Isten Lehelete! Örömmel hallott: Isten nem a pusztító, nem a bűnösöket vízbefojtó Úr! (János vajon milyen

erővel nyomta víz alá, és mennyi ideig tartotta víz alatt a bűnösöket? A fulladékos állapot átélése is cél lehetett...?) Jézus a fulladás közelében lehetett, amikor azt élhette át: „Szeret a Teremtőm, akármilyen bűnös vagyok, és nem akarja, hogy vízbe füljek, hanem hív, hogy én is szeressek, de nagyon... De hogyan... De hogyan?”

Irány a puszta, 40 nap böjt. Át kell gondolni, igába kell fogni ezeket az áradni akaró érzelmeket. Így van értelme az alámerítésnek.

Keressétek az Isten Országát, s ha majd egyszer eljuttok valamelyik víz mellé, akkor merüljétek alá, hátha történik valami.

Január 23. — Évközi 3. vasárnap — Mt 4,12–22 — Légy te is staféta!

Máté evangéliumában a mai elmélkedésre szánt verseket Jézus pusztai megkísértése előzi meg. Az a megkísértés, amelyben Jézus meghozta életének alapvető döntéseit:

1. Nem fogja a követet kenyérré változtatni, mert az emberi életnek nemcsak a kenyér a feltétele, hanem az Isten szájából származó tanítás is. Tehát tanítani fog!

2. Nem veti le magát a templom párkányáról, hiszen nem hozhatja szorult helyzetbe az Atyját, aki – egy öngyilkos kísérlet után – csak kényszerbeavatkozással biztosíthatta volna Fia küldetésének teljesítését. Jézus nem kísérti Urát, Istenét.

3. A Sátán kéri, hogy boruljon le előtte. Cserébe a világ minden országát és dicsőségét ajánlja. Jézus azonban közli: imádata, hódolata, szolgálata csak egy személynek jár az irás alapján, mégpedig szeretett Urának, Istenének.

A Sátánnak nincs több dobása. A terv készen áll. Jézus fő tevékenységként a tanítást választja úgy, hogy az életét csak e tanítás következményeként teszi kockára az Atya állandó szolgálatának figyelembevételével.

Ezek után Jézus elhagyta Názáretet, és Kafarnaumba költözött, s ettől fogva kezdett tanítani, mert Keresztelő János, a legnagyobbat az emberek közül,

börtönbe vetették. János ezt prédikálta a pusztában: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa” (Mt 3,2). Lám, ugyanez a stafétabot szorult Jézus kezébe is: „Tartsatok bűnbánatot – hirdette –, mert közel van a mennyek országa” (Mt 4,17). A két meghirdetett program, mint látjuk, szó szerint megegyezik egymással. János és Jézus ugyanakkor a stafétabotnak – azaz tanításnak – fogja a két végét. Már nem sokáig, Jánost hamarosan lefejezik. Azonban láthatjuk, hogy Istennek az övére vonatkozó terve folytonosságot mutat: „kézből-kézbe”, szájról-szájra.

Most nézz körül a saját életedben! Hányan nyújtogatják feléd stafétabotjukat, különféle feliratokkal! Hányan ígérnek boldog életet, csak élj az ő akaratuk szerint! Ki a te Jánosod, ki a te elődöd, kinek a megkezdett munkáját folytatod? A kezében tartasz már stafétabotot, vagy üres kézzel andalogsz? Viszed tovább a stafétabotot, vagy másakra cseréled? Az életművészet, a válások, a társadalmi, a családi lét piacán annyi stafétabotot kínálnak. Mi alapján választasz? Kimentél előtte a pusztába szembenézni gyengéiddel, nehogy kísértésbe essél a piaci árusok között? Ember! Akarod, hogy egyszer barátomnak szólítsd a Fiút?

Ha igennel válaszoltál a fenti utolsó kérdésre, olvasd tovább Máté evangéliumát (4,18-22), és megtudhatod, hogyan folytatta küldetését a Mester. Megmondom: munka közben serénykedő emberek közé ment, és megszólította, meghívta őket azt ígérve, hogy emberek halászának teszi meg őket. Azok vele mentek, aztán beszélgettek egymással: Jézus otthonában, a saját otthonaikban, Galilea útjain, útközben, út mellett, domboldalban, fa árnyékában, ahol éppen megpihentek, munka közben vagy munka után. Akárhon, bárhol, akármikor, bármikor. Miről beszélgettek? Egyszerű, az élet nagy kérdéseiről: hogyan válhatsz jobba, hogyan kell szeretned embertársaidat, hogyan élhatsz Istennek tetsző életet, mitől lehetsz igazán boldog, ki az Isten. Ilyenekről, alapkérdésekről.

Csak semmi komplikáltság, semmi körülmenyeskedés. Az alapvetően jó ember szívesen barátokzik. Ezt tudva, biztos lehetsz te is barátokra, ha van igazi, örök értéket hordozó, érdekes mondanivalód. Ha nincs, keress gyorsan egy magányos – akár pusztai – helyet, és ott meghalod majd mindazt, amitől téged is emberek halászává tesz meg az, aki már sokkal korábban hívott ki a pusztába, mint ahogy azt valaha is gondoltad!

Jó Utat!

Január 30. — Évközi 4. vasárnap — Mt 5,1–12a — Mi a boldogság?

Mi a boldogság? Nem fogható meg. Boldog a Kis Herceg, aki már a várakozástól örülni tudott. A gondolat, hogy találkozni fog a rókával, a jó érzés már boldoggá tudta tenni. Ezt tudatosan is fel lehet szítani magunkban, mert eredetileg megvolt bennünk. Hiszem, hogy amikor megszülettünk, a Teremtő Isten teljessége a miénk volt. A boldogság is. Aztán kinevelték belőlünk a szüleink, és mi is kineveljük gyerekeinkből. Azért hozható vissza, mert egyszer már miénk volt a teljesség. El lehet érni, és meg lehet élni. Kevesen vannak

ilyenek, de mit számít az? A magam boldogsága másokat is boldogít. A körülöttünk lévő világ minden teremtménye a teljességet, a Teremtő szeretetét sugározza, ha nyitottak vagyunk feléje, és tárt karokkal fogadjuk.

„Ha valaki látni akarja az Istent, ne menjen messze földre Istent keresni. Térjen be saját szívébe. Ha abban szeretet honol, akkor ott – amennyire ez a földön lehetséges – megláthatja az Istent. Mert az Isten szeretet”, mondja Szent Ágoston.

„Tulajdonképpen / a boldogság nem távoli sziget / vagy megkésett polgári illúzió, / bennünk lakozó tékozló homály, / sejtések inkarnációja; / a szeretet folytonos gyűrűzése, / melyre nincsenek szavak” (Utasi Mária).

„Az az ember boldog, aki igazán, tiszta szívvel tud szeretni. Az az ember boldog, aki tiszta szívvel meg tud bocsájtani. Az az ember boldog, aki tiszta szívvel és örömmel tud nagylelkű lenni, és bölcsen tud dönteni”, mondja Csaba testvér.